

γείλια της, μὰ τὰ μάτια της ἔλαμπαν λές ἀπὸ θείαν οἰκονομία, λές ἀπὸ μυστικὸ πόθο νὰ ποκτήσῃ ἐν' ἀγοράκι παχουλό, ξανθό, γαλανομάτικο σὰν ἀγγελουδί. . . .

Κι ὅταν ἐτελείωσε κ' ἡ δευτέρα παράκληση, ἔφυγε τ' ἀντρόγυνο, κι ὁ Πούλιας ἔσφιγγε τὸ χέρι τῆς γυναίκας του παθητικὰ σὰν νὰ 'θελε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ ἀπὸ τώρα γιατί θὰ τοῦ γεννήσῃ τὸ παιδάκι ποῦ ὠνεيرهύότανε ! Κι ἀπὸ τὴν ἡμέρα κείνη ἀγάπη κι ὁμόνοια βασιλεύει 'ς τὸ σπίτι τοῦ Πούλια κ' ἡ γυναίκα του ὅλος ὁ κόσμος ξέρει πῶς τὸν ἀγαπᾷ σὰν τρελή, μὰ κι αὐτὸς ἔγινε περισσότερο σκλάβος της, γιατί, Γιάννη μου, ὕστερ' ἀπὸ καμμία δωδεκαρία μῆνες-ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου Κύριε ! — τοῦ γέννητε ἐν' ἀγγελουδί μὲ καταγάλανα μεγάλα μάτια, μὲ χρυσοξανθα μαλλιά, παχουλό - παχουλό ! Κ' ἔτσι γιὰ τὴ θεοσέβειά του, δὲν ἔφτασε μονάχα πῶς ἀπόχτησε παιδί, ἀλλ' ἀπόχτησε καὶ τὸ εὐμορφότερο παιδί τοῦ τόπου μας, ἂν κι' ὁ Πούλιας, ὅπως ἀκούω, εἶν' ὁ ἀσχημότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου μὲ μικρούτσικα μαῦρα μάτια σὰν πιθήκου, μὲ μαῦρα καὶ σγουρά μαλλιά καὶ μ' ἀράπικο πρόσωπο. "Ἰσια - ἴσια ὅμως ἔκαμε τὸς ὥραϊο παιδί, γιὰ νὰ ληθῆψῃ καὶ τὸ ρητὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅπως μοῦ 'λεγε πολὺ ὀρθὰ κι' ὁ παπᾶς ὁ φίλος μου : «Τὰ μὲν ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ ἐστὶ παρὰ τῷ Θεῷ !.»

Καὶ μαζὶ μὲ τὸ ρητὸν τοῦτο ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ θείου μου καὶ βαθὺς ἀναστεναγμὸς καὶ ἔφερεν ἀγρίως τὸ δεξιὸν χέρι κατὰ τὰ μάτια καὶ τὰ ἔκρυψεν ὀλίγα λεπτὰ ἀμίλητος καὶ ἀπαίσιος....

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 24|6 1905.

ΙΩΑΝ. Α. ΓΡΙΚΑΣ

Εἰς ἀρχαιολόγον ὑψηλοκάπελλον

ΔΕΝ εἶν' ἀνάγκη νὰ μᾶς πῆς πῶς ζῆς μέσα στ' ἀρχαῖα . . .
τὸ μαρτυράει τὸ γάρμπο σου, ἡ φάτσα, τὸ μοντέλο σου.
πῶς βλέπεις μόνο τὰ παλιὰ κ' εἶσαι στραβὸς στὰ νέα
τὸ μαρτυράει πιὸ πολὺ ἀκόμα . . . τὸ καπέλλο σου !

ΣΑΤΑΝΑΣ